

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.05.1969, sp. zn. 11 Tz 26/69, ECLI:CZ:NS:1969:11.TZ.26.1969.1

Číslo: 40/1969

Právní věta: II. Nedopustil-li se obviněný na svobodě v období pěti let trestného činu násilné povahy, nelze říci, že by soustavně páchal trestné činy této povahy ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 27.05.1969

Spisová značka: 11 Tz 26/69

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Recidiva zvláště nebezpečná

Předpisy: 140/1961 Sb. § 41 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 40/1969 sb. rozh.

I. K provádění a hodnocení znaleckého posudku před soudem.

Soud je povinen hodnotit i znalecký posudek na podkladě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu s ostatními důkazy.

II. Nedopustil-li se obviněný na svobodě v období pěti let trestného činu násilné povahy, nelze říci, že by soustavně páchal trestné činy této povahy ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák.

(Rozsudek Nejvyššího soudu z 27. května 1969, [11 Tz 26/69](#).)

Nejvyšší soud vyslovil porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 41 písm. b) tr. zák. v neprospěch obviněného usnesením Městského soudu v Praze z 8. září 1967 sp. zn. 3 To 319/67, jímž bylo zamítnuto odvolání obviněného proti rozsudku soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21. 6. 1957 sp. zn. 1 T 61/67 byl obviněný uznán vinným jako zvláště nebezpečný recidivista podle § 41 písm. b) tr. zák. trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. a odsouzen, po zrušení výroku o trestu uloženého rozsudkem téhož

soudu ze dne 10. 2. 1967 sp. zn. 1 T 8/67, podle § 202 odst. 1 tr. zák. s použitím § 42 odst. 1 a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému a nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců.

Podle výroku rozsudku obvodního soudu trestný čin obviněného spočíval v tom, že obviněný, ačkoli byl již vícekrát potrestán pro násilné trestné činy a z výkonu posledního trestu odnětí svobody byl propuštěn dne 20. 4. 1966, dne 2. 1. 1967 kolem 22 hod. v bytě S. K. napadl E. S. a úderem pěsti mu způsobil nalomení třetí záprstní kosti levé ruky a pracovní neschopnost od 3. 1. do 31. 1. 1967.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 1967 sp. zn. 3 To 319/67 bylo odvolání obviněného proti rozsudku obvodního soudu podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Proti tomuto usnesení podal předseda Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného, v níž vytkl, že Městský soud v Praze, pokud napadeným usnesením zamítl odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. porušil, stejně jako obvodní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 1967 sp. zn. 1 T 61/67, zákon v ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 221 odst. 1 tr. zák. a § 41 písm. b) tr. zák. Vytýkané porušení zákona spočívá podle názoru předsedy Nejvyššího soudu v tom, že oba soudy rozhodly o vině obviněného trestným činem podle § 221 odst. 1 tr. zák. na podkladě neúplného zjištění skutečného stavu věci, pokud se opíraly jen o posudek znalce, který ve svých závěrech není zdaleka tak přesvědčivý, aby jím mohla být spolehlivě vyvrácena obhajoba obviněného, že poškozeného neudeřil, přičemž ostatní důkazy nehodnotily. Dále v tom, že uznaly na vinu obviněného jako zvlášť nebezpečného recidivisty, ač zákonné podmínky pro tento výrok uvedené v § 41 písm. b) tr. zák. nebyly prokázány, a aniž by se zabývaly ve smyslu dovětku k § 41 tr. zák. otázkou, zda okolnosti uvedené v § 41 písm. b) tr. zák. jsou v tomto případě tak závažné, že podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

Nejvyšší soud přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost napadeného usnesení, jakož i řízení jež mu předcházelo (§ 267 odst. 1 tr. ř.) a shledal, že stížnost je důvodná.

Průběh události vylíčil poškozený a obviněný odchylně. Poškozený E. S. slyšen jako svědek vypověděl, že obviněný, který šel po jeho pravé straně ve vzdálenosti asi 2 m, za chůze se prudce otočil doleva, vyrazil pravou rukou proti obličeji poškozeného. Poškozený nastavil svoji levou ruku sevřenou v pěst před obličej, na ni zachytil úder vedený obviněným a při tom ucítil prudkou bolest v zápěstí. Potom poškozený vzápětí dvakrát udeřil obviněného pěstí zesponu do brady a když obviněný se zvrátil na židli, udeřil jej ještě jednou otevřenou rukou přes tvář. Obviněný spadl ze židle a zůstal ldžet na zemi. Před soudem uvedl v podstatě totéž a dodal, že 2 až 3 rány pěstí vedl na chrup obviněného a to pravou rukou, poněvadž po ráně obviněného na levou ruku mu na ruce naskočil takový „rosol“.

Naproti tomu obviněný se hájil tím, že proti poškozenému nezaútočil a neudeřil ho, ale naopak poškozený jej napadl tak, že mu úder pěstí vyrazil dva horní přední zuby a jeden dolní přední zub, způsobil mu otřes mozku I. stupně, pohmoždění a oděrky a pracovní neschopnost v trvání asi čtyř týdnů. Příčinu zranění poškozeného spatřuje obviněný v tom, že poškozený si zranění způsobil sám a to úderem pěstí na chrup obviněného. K povaze zranění obviněného byl vyslechnut svědek dr. B., který uvedl, že v důsledku násilí na chrup přišel obviněný o 4 zuby a další 4 zuby musely být odstraněny, neboť úderem byly natolik vypáčeny z lůžka, že jiný postup nepřicházel v úvahu.

Události, při níž došlo ke zranění poškozeného byly přítomny svědkyně S. K., býv. manželka obviněného a její dcera Jana, tehdy jedenáctiletá.

Svědkyně S. K. vypověděla v přípravném řízení, že obviněný se prudce potočil, pěstí vyrazil proti hlavě poškozeného a ten se po ráně nějak prohnul; zda jej obviněný zasáhl a kam si nevšimla, poněvadž jí přehled zakrývala dcera Jana, která stála na gauči a držala ji kolem krku. Druhý den jí

poškozený ukazoval oteklou ruku a říkal jí, že to má od toho, jak jej obviněný první uhodil do pravé (správně levé) ruky, kterou nastavil před obličej. Ve své výpovědi před soudem uvedla svědkyně na rozdíl od své první výpovědi, že viděla, jak obviněný uhodil poškozeného do ruky a jak poškozený pak pěstí pravé i levé ruky bil obviněného. Výpověď svědkyně Jany K. je v podstatě shodná s výpovědí poškozeného, pokud uvedla, že obviněný chtěl uhodit poškozeného do obličeje a ten nastavil proti jeho úderu ruku. Z toho pak svědkyně usuzuje, že obviněný asi uhodil poškozeného do ruky.

Obvodní soud vůbec nehodnotil výpovědi těchto svědkyň, nezabýval se rozpory ve výpovědi svědkyně S. K., neusiloval o jejich odstranění v průběhu hlavního líčení (§ 101 odst. 3 tr. ř.), nevyslechl svědkyni Janu K., ač její výpověď v přípravném řízení nepůsobí věrohodně a vzbuzuje podezření, že svědkyně vypovídala pod vlivem matky a poškozeného. Za této situace bylo na místě znovu svědkyni vyslednout a její výslech považovat za nutný ve smyslu § 102 odst. 2 první věty tr. ř.

Obvodní soud opřel výrok o vině obviněného pouze o posudek znalce MUDr. Š. Přibrání znalce bylo nepochybně správné ve smyslu § 105 odst. 1 tr. ř., nutno však vytknout obvodnímu soudu, že důkaz znalcem neprovedl podle zákona, zejména nedbal ustanovení § 106, § 107 odst. 1 první věta a § 111 odst. 1 tr. ř. a výsledky provedené znalecké expertizy náležitě nezhodnotil a v důsledku toho přehlédl, že nevyústila v tak jednoznačný závěr, aby mohl jen na jejím podkladě uznat obviněného vinným trestným činem podle § 221 odst. 1 tr. zák.

Přibráním znalce měla být objasněna otázka, zda vzhledem k povaze a mechanismu zranění poškozeného i obviněného je možné, aby ke zranění poškozeného došlo způsobem, jak tento tvrdí, či způsobem, jak se domnívá obviněný.

Znalec ve svém prvním posudku vycházel z výpovědi poškozeného E. S., dospěl k závěru, že zlomení hlavičky záprstní kosti (jak lokalizoval zranění poškozený) nemohlo vzniknout při zachycení úderu pěstí, ale je zcela typické pro náraz sevřenou pěstí na pevný předmět. Z toho pak dovodil, vycházející přitom z výpovědi svědkyně S. K. o tom, že poškozený bil obviněného pravou i levou rukou, že poškozený si snadno mohl zranění způsobit při úderu levou rukou.

Ve druhém posudku podaném na podkladě rtg snímku zranění z 3. 1. 1967 znalec po zjištění, že na třetí záprstní kosti je patrná příčný linie lomu a jde pouze o nalomení této kosti, usoudil, že násilí působilo kolmým směrem na hřbet ruky. Podle názoru znalce nevzniklo zranění poškozeného při normálním bozerském úderu - direktu - mázem na hlavu obviněného, ale úderem buď na hřbet ruky nebo hřbetem ruky na nějaký tvrdý předmět. Obranný pohyb poškozeného ve smyslu protiúderu by mohl podobnou zlomeninu také vyvolat, avšak při pouhém pasivním krytí, tj. držení skřížených rukou před obličejem, by takové zranění nemělo vzniknout. Samotným přímým úderem ruky tento druh zlomeniny nelze vysvětlit, jedině za předpokladu, že by šlo o úder hřbetem ruky, tedy polohou pro rvačku naprosto nepřiměřenou. K takové zlomenině může snadno dojít po vzájemné srážce dvou na sebe útočících, kde se kinetická energie znásobuje tak, že i u dvou nepevných předmětů, tj. rukou, ke zlomeninám prstů dochází, přičemž znalec nemůže vyloučit, že útočící ruka byla poškozena rukou, která vedla obranný pohyb.

Je povinností soudu, aby provedený důkaz znalcem hodnotil jako každý jiný důkaz, to znamená na podkladě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy. Pro takové hodnocení však v tomto případě chybí základní předpoklad, a to přesný popis zranění poškozeného, doplněný náčrtkem levé ruky poškozeného s přesným zakreslením místa zranění, aby tak bylo možno posoudit odůvodněnost změny v názoru znalce na příčinu zranění ve srovnání s prvním posudkem, a to tím spíše, že tento posudek vyzněl ve prospěch obhajoby obviněného. Jestliže zlomení hlavičky záprstní kosti nemohlo podle prvního posudku vzniknout při zachycení úderu vedeného obviněným, pak ve druhém posudku není vysvětleno, v jaké vzdálenosti od hlavičky záprstní kosti došlo k jejímu nalomení nebo vůbec jaké důvody vedly znalce k závěru, že zranění

mohlo vzniknout jen násilím působícím kolmo na hřbet ruky. Vysvětlení zasluhuje též závěr znalce, že úder hřbetem ruky je pro rvačku „naprosto nepřiměřený“ (v rozsudku obvodního soudu nesprávně: „zcela nepřirozený“), a to v tom směru, zda těmito slovy znalec vůbec vylučuje takovou možnost či nikoli. Není přesný ani závěr posudku, takovou možnost či nikoli. Není přesný ani závěr posudku, že při normálním boxerském úderu na hlavu nemůže zjištěná zlomenina vzniknout, neboť v tomto případě úderý poškozeného směřovaly na chrup obviněného, tedy do míst s nerovným podkladem, kdy již nepatrné natočení pěsti nebo zaujatý postoj poškozeného vůči obviněnému se mohl projevit jako úder hřbetem ruky. Obvodní soud s ohledem na složitost řešení otázky příčinné souvislosti mezi jednáním obviněného a následkem a na potřebu objasnění všech alternativních příčin zranění poškozeného pochybil, netrval-li na předložení znaleckého posudku ve smyslu § 107 odst. 2 tr. ř., pro jehož vypracování by vymezil znalci jeho úkoly a předem tak zajistil přesnost a úplnost závěrů znalce o možných příčinách zranění poškozeného.

Obvodní soud pochybil též v tom, že se nezabýval výpovědí svědka MUDr. Z. K., chirurga OÚNZ, který dotázán též na příčinu zranění uvedl, že i s ohledem na rtg. snímek z 3. 5. 1967 nemůže určit, zda ke zranění došlo nárazem ruky na čelist obviněného, či zda úderem ruky obviněného. Podle názoru tohoto svědka jsou obě tyto příčiny možné. Nehledě k tomu, že svědek vypovídal k otázce spadající výlučně do působnosti znalecké expertizy, přece jen i tato výpověď měla vést obvodní soud k větší péči při hodnocení všech provedených důkazů, mimo jiné též výpovědi svědka MUDr. Z. K., který potvrdil, že poškozený dne 3. 5. 1967 uvedl o příčině zranění, že při rvačce narazil levou rukou do soupeřovy čelisti. Neobstojí hodnocení této skutečnosti obvodním soudem jako laické domněnky poškozeného. Svědecká výpověď poškozeného (po ráně obviněného ucítil prudkou bolest v zápěstí a proto bil obviněného jen pěští pravé ruky) v rozporu s výpovědí svědkyně S. K. vyvrací závěr obvodního soudu, že údaj poškozeného byl jen laickou domněnkou.

Proto ani závěr obvodního soudu o nevěrohodnosti výpovědi obviněného, pokud tvrdí, že poškozeného neudeřil, není přesvědčivý, neboť postrává potřebnou oporu v provedených důkazech. Obviněný vypověděl, což také obvodní soud zjišťuje, že poškozený jej udeřil pěští pravé ruky do obličeje a na další průběh střetnutí se již nepamatuje. Posléze uvedené tvrzení obviněného je nepřímě potvrzeno lékařskou zprávou, že obviněný utrpěl otřes mozku I. stupně a též výpovědi poškozeného a svědků S. K. a Jana K., že obviněný byl v bezvědomí a dále i výpovědi svědka dr. K., že obviněný byl spíše odnesen poškozeným než odveden do auta. Proto tvrzením obviněného, že neudeřil poškozeného a ani se nebránil jeho útoku pro překvapení, nelze odůvodnit, že ke zranění poškozeného mohlo dojít při jeho aktivní obraně, tj. tak, že proti úderu obviněného nastavil pěst ve smyslu protiúderu, což znalec jako možnou příčinu zranění nevylučuje. Na druhé straně však možno připustit i opačný závěr, že totiž útočníkem byl poškozený a obviněný po prvé jeho ráně pěští byl již natolik oslaben (otřes mozku), že již nevnímal další průběh střetnutí a mohl instinktivně učinit obranný pohyb rukou sevřenou v pěst, na kterou pak narazila útočící levá ruka poškozeného. Ostatně poškozený připouští až 3 úderý pěští na chrup obviněného a to jen pravou rukou. V rozporu s výpovědí svědkyně S. K. (bil obviněného oběma rukama) obviněný uvedl, že jej poškozený udeřil pravou rukou. Z toho možno soudit, že prvou ránu vedl poškozený pravou rukou a některou další ránu, kdy obviněný již ztrácel vědomí, též levou rukou. Jestliže tedy znalec, vycházející z povahy zranění, připustil, že útočící ruka poškozeného mohla být poraněna rukou, která vedla obranný pohyb, tj. rukou obviněného, pak tato možnost není vyvrácena provedenými důkazy ani shora uvedenou úvahou obvodního soudu. Městský soud v Praze v rozporu s obsahem spisu, zejména s odůvodněním rozsudku obvodního soudu konstatoval, že obvodní soud provedl správná a úplná skutková zjištění, která mají plnou oporu ve výsledcích dokazování a že postupoval správně, když svá skutková zjištění opřel o výpověď poškozeného a svědkyň K. st. a ml., jejichž výpovědi nevzbuzují žádné pochybnosti o pravdivosti a odpovídají závěrům znaleckého posudku. Podle názoru Městského soudu bylo z výpovědi těchto svědků bezpečně zjištěno (obvodní soud však takové zjištění na podkladě výpovědi uváděných svědkyň vůbec neučinil, resp. jejich výpovědi nehodnotil), že

obviněný jako první zaútočil pěstí na poškozeného, který jeho útok odrazil pěstí levé ruky, přičemž utrpěl zranění, o němž se prý mylně domníval, že ho utřžil při bozerském úderu na hlavu obviněného, jak uvedl ošetřujícímu lékaři. Nehledě k tomu, že tento posléze uvedený závěr je v rozporu se shora uvedenou výpovědí svědka MUDr. Z. K., dospěl Městský soud v Praze ke konečnému závěru, že obranný pohyb ruky poškozeného ve smyslu porotíúderu by mohl podobnou zlomeninu vyvolat, neboť znalec připustil možnost, že ke zranění došlo úderem na hřbet ruky nebo hřbetem ruky na tvrdý předmět.

Z odůvodnění usnesení Městského soudu tudíž vyplývá, že Městský soud zamítl odvolání obviněného, aniž by náležitě uvážil všechny okolnosti případu a aniž by, stejně jako obvodní soud, v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl ve smyslu § 125 tr. ř., které skutečnosti považuje za prokázané, o které důkazy opírá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si tyto odporují, opřel výrok o vině obviněného o jednu z možných příčin zranění poškozeného, ač provedenými důkazy ani příčina uváděná obhajobou a rovněž připuštěná znalcem nebyla spolehlivě vyvrácena. Tím porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 221 odst. 1 tr. zák.

Městský soud v Praze si zřejmě neuvědomil, že zjištění skutečného stavu věci v smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. vyžaduje, aby každá okolnost důležitá pro rozhodnutí byla spolehlivě prokázána v souladu se skutečností tak, aby nemohla vzbuzovat jakoukoli pochybnost. Za zjištění skutečného stavu věci nelze proto považovat zjištění o pouhé pravděpodobnosti dokazované okolnosti, kdy výsledky dokazování sice připouštějí možnost závěru o její existenci, avšak na druhé straně nevylučují ani možnost jiného nebo i zcela opačného závěru.

Takovou okolností důležitou pro rozhodnutí je v tomto případě průběh události, při níž došlo ke zranění poškozeného, jehož zjištění je rozhodující pro poznání příčinné souvislosti mezi jednáním obviněného a následkem, tj. zraněním poškozeného. Jestliže po provedení všech dostupných důkazů a po jejich pečlivém zhodnocení ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. pochybnosti o této skutkové otázce (průběhu události) nejsou odstraněny, nelze uznat obviněného vinným trestným činem podle § 221 odst. 1 tr. zák. a nezbývá než obviněného podle zásady in dubio pro reo (§ 2 odst. 2 tr. ř.) zprostit obžaloby (§ 226 písm. a) nebo c) tr. ř.).

Městský soud v Praze porušil dále zákon v cit. ustanovení tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 41 písm. b) tr. zák., pokud se ztotožnil s výrokem obvodního soudu, že obviněný je zvláště nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák.

Při hodnocení obviněného z hlediska ustanovení § 41 písm. b) tr. zák. oba soudy správně zjistily z opisu rejstříku trestů, že obviněný v období od r. 1956 do r. 1964 nebyl potrestán pro násilné trestné činy, když před rokem 1956 byl odsouzen třikrát pro tyto trestné činy a v uvedeném období byl celkem tři roky ve výkonu trestů uložených za trestné činy jiné povahy.

Obviněný tudíž v období pěti let se nedopustil trestného činu násilnické povahy a není tudíž u obviněného dána soustavnost v páčání úmyslných násilnických trestných činů v souvislosti s trestnými činy této povahy spáchanými před r. 1956.

Od r. 1964 byl obviněný potrestán pro úmyslné trestné činy dvakrát, a to rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 17. 3. 1964 sp. zn. 2 T 41/64 pro trestné činy podle § 221 odst. 1, § 257 odst. 1 a § 247 odst. 1 tr. zák. z r. 1961 k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 11. 1964 sp. zn. 2 T 162/64 pro trestný čin podle § 225 odst. 1 tr. zák. z r. 1961 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíce. Výrok o trestu uložený rozsudkem ve věci 2 T 41/64 byl rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 8. 1964 sp. zn. 2 T 177/64 zrušen a obviněný byl odsouzen k nepodmíněnému souhrnnému trestu

odnětí svobody v trvání 18. měsíců.

Obviněný byl dále odsouzen rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne

10. 2. 1967 sp. zn. 1 T 8/67 pro trestný čin výtržnictví podle § 202 tr. zák. k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců. Trestná činnost obviněného spočívala v tom, že v budově obvodního soudu před jednáním ve věci rozvodu svého manželství uhodil svědkyni a napadl ji hrubými urážkami. Výrok o trestu uloženém tímto rozsudkem byl napadeným rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 1 T 61/67 zrušen a obviněnému byl podle § 35 odst. 2 tr. zák. uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců.

Oba soudy tudíž pochybily, pokud měly za to, že obviněný byl ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák. pro úmyslné trestné činy násilnické povahy již vícekrát potrestán, tedy před napadeným rozsudkem více než dvakrát, a že tudíž jsou u obviněného splněny zákonné formální podmínky pro závěr, že v osobě obviněného jde o zvlášť nebezpečného recidivistu.

Oba soudy mimo to pochybily, když se vůbec nezabývaly otázkou, zda vedle formálních zákonných podmínek obsažených v ustanovení § 41 písm. b) tr. zák. je splněna též materiální podmínka uvedená v dovětku k § 41 tr. zák., totiž zda okolnosti obsažené v § 41 písm. b) tr. zák. pro svoji závažnost podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Bylo povinností soudů, aby zjišťovaly z předcházejících trestních spisů, z jaké pohnutky se obviněný dopustil násilných trestných činů a též podle jejich povahy a stupně nebezpečnosti hodnotily, zda u obviněného jde o trvalejší sklony k páčání násilných trestných činů, jimiž obviněný projevuje zásadní negativní vztah k zájmu společnosti na ochraně občanů před fyzickým násilím, či zda jde jen o přechodnou situaci v životě obviněného, která jej nepříznivě ovlivňovala a nepřímo podmiňovala jeho trestnou činnost. Kdyby soudy takto postupovaly, neuniklo by jejich pozornosti, že obviněný násilné trestné činy projednané ve věci 2 T 41/64 obvodním soudem pro Prahu 6 a tímž soudem ve věci 1 T 8/67 i v této věci 1 T 61/67 spáchal v souvislosti s rozvodem svého manželství, jak zejména soud konstatoval a hodnotil i při uložení trestu ve věci 1 T 8/67 a že tudíž k jeho trestné činnosti docházelo pod vlivem mimořádných okolností a nikoli v důsledku jeho zásadně negativního postoje k chráněnému zájmu společnosti. Vzhledem pak i k tomu, že obviněný je hodnocen jako velmi dobrý a odpovědný pracovník (což nepřímo potvrzuje závěr shora uvedený), nelze míti za to, že okolnosti uvedené v § 41 písm. b) tr. zák. (pokud by byly prokázány) jsou natolik závažné, aby podstatně zvyšovaly stupeň nebezpečnosti trestného činu obviněného pro společnost, jak to předpokládá dovětek k citovanému ustanovení trestního zákona pro hodnocení obviněného jako zvlášť nebezpečného recidivisty.